

Кохати Джейсона Торна

КУПИТИ

Про книгу

У дитинстві Олів потайки мріяла про нього. Зараз він — відомий актор, кумир мільйонів, володар розкішного життя й розбитих сердець. А для неї — просто Джейсон, той самий хлопець, що колись назавжди змінив її уявлення про кохання. Вони давно не бачилися, і, здавалося б, усе залишилося в минулому. Та її дебютний роман став бестселером, і доля знову розпочинає власні забавки. Книгу Олів екранізують. Знаєте хто гратиме головну роль у цьому фільмі? Так-так, саме він. Той, з кого вона власне й змалювала головного героя. Випадкова зустріч перетворюється на низку подій, де реальність і вигадка сплітаються у дивну гру. Джейсон пропонує Олів фальшиве побачення — для преси, для репутації. Але чи зможе серце відрізнити гру від справжнього почуття?

*Ця книга для всіх, хто колись кохав
хлопця і відчував, як метелики тріпочуть
у грудях, наповнюючи світ чарівним світлом.
А якщо він не відповів вам взаємністю —
Йому ж гірше! От нерозумний.*

Дисклеймер

Зазвичай, коли купують права на екранізацію книги, може пройти багато років, перш ніж розпочнеться виробничий процес — стільки перепон потрібно подолати. Однак у цій книзі я не хотіла змушувати вас чекати рік — або, можливо, ще довше — поки почнуться зйомки, тому ви побачите, що процес відбувся досить швидко. Або, можливо... просто, можливо, книга Олів була настільки приголомшливою...

Розділ перший

Олів

До зустрічі з Джейсоном Торном мої мрії склалися з пухнастих білих хмаринок, гарненьких рожевих суконь, смачних яблучних пирогів і, звісно ж, старшого брата нашої сусідки Кари.

— Не хочу більше чути про це жодного слова, Джейсоне. Ти завжди бажаний гість у нашому домі, любий.

Я саме збиралася спуститися допомогти мамі накрити на стіл, коли почула їхні голоси і зупинилася.

— Бачиш, я ж казав, що все буде добре. Ходімо до моєї кімнати.

— Зачекай-но, Ділане. Не так швидко.

Я почула, як мамина кавова чашка тихенько дзенькнула об кухонну стільницю за кілька секунд до того, як вона знову заговорила.

— Джейсоне, ти точно не хочеш, щоб ми комусь зателефонували? Можливо, варто перевірити, чи все гаразд із твоєю мамою, або ми можемо повідомити твоєму батькові, що ти ночуєш у нас. Він, мабуть, хвилюватиметься, якщо не зможе додзвонитися до вас.

Моя мама була м'якою, співчутливою жінкою — м'якою в тому розумінні, що мала золоте серце. Я чула, як дідусь казав їй про це безліч разів за те, що вона терпіла мого батька, і, будучи дитиною, я щиро вірила в це. Також у неї була жорстка сторона (якщо так можна сказати), оскільки вона люто захищала тих, кого вважала своєю сім'єю.

А загалом мама була чистий скарб, як любив називати її мій батько. Вона мала особливий дар викликати в людей усмішку, навіть коли їм було сумно. Навіть коли ми ходили до стоматолога, що було травматичним досвідом для шестирічної (майже семи!) дитини, вона знаходила правильні слова, щоб заспокоїти мене. Якби ви опинилися з нею в одній кімнаті, за лічені хвилини на вашому обличчі сяяла б усмішка.

Це стосувалося не лише мене та брата, вона мала такий самий вплив і на моїх друзів. Коли була її черга забирати нас зі школи, вони всі дурнувато усміхались їй. Власне кажучи, тепер, коли думаю про це, вони нагадують мені Базза, цуценя, якого Карі подарували кілька тижнів тому. О, як же я любила дивитися, як брат Кари Ной грається з тим клубочком щастя! Завжди думала, що ми могли б урятувати з вулиці кількох цуценят після того, як він попросить мене вийти за нього заміж.

Зітхаю...

У будь-якому разі мені не дозволяли тримати цуценя в будинку, і, звісно ж, я ніколи-ніколи не прокрадалася з ним у кімнату, коли мами не було вдома, — *тсс, нікому не кажіть*, — але точно розпізнавала, коли він чогось хотів від Кари.

Загалом тоді я вважала, що бути дитиною складно, але з такою мамою, як моя, все ставало трохи легшим. Ось чому я завжди хотіла бути схожою на неї. Хотіла робити людей щасливими, допомагати їм забути про свої турботи на деякий час, бути їхнім сонечком, як вона була нашим.

Існувала лише одна крихітна проблема... очевидний факт, що моє серце не таке золоте, бо я ніколи не вміла бути стриманою чи люб'язною, тоді як моя мама, навпаки, була втіленням цих рис.

Утім, провина тут не на мені, це завжди Ділан змушував мене сердитися. Якщо когось і треба було звинувачувати, то це його.

Ділан — мій старший брат, той, хто постійно все псував, мабуть, із дня мого народження. На жаль, я не пам'ятаю ті ранні роки свого існування, але впевнена, що він і тоді вже діставав мене. За словами мами й тата, через кілька днів після того, як вони принесли мене додому з лікарні, він сказав їм, що треба повернути мене туди, де знайшли, — до сміттєвих баків.

Можете повірити в таку зухвалість? Мій люблячий старший брат.

Вміло замаскованими погрозами все не закінчилось. Пам'ятаю, як він крав мій візок і бігав зі мною по парку. Мабуть, намагався вбити в пориві захвату!

У ранньому віці я дійшла висновку, що матиму золоте серце, коли Ділан не заважатиме. Поруч із ним я втрачала самовладання, і зрештою ми просто кричали одне на одного.

Сваритися з кимось через те, що вони не хочуть грати з тобою в My Little Pony, — зовсім не люб'язно.

Ретельно дібрані слова Джейсона повернули мене в реальність, я притислася до стіни зліва від сходів, підслуховуючи.

— Дякую, місіс Тейлор, але не думаю, що мій батько переймається тим, де я проводжу ніч. І... ем... з мамою, мабуть, усе буде гаразд уранці. Впевнений, що вона просто заснула. Це справді моя провина, я мав би стежити за часом і повернутися до шостої.

— Ми грали в м'яча надворі, Джейсоне. Прямо перед твоїм будинком. Навряд чи тут є твоя провина. І хто лягає спати о шостій, мамо? Навіть Олів іде в ліжко пізніше.

— Ділане, — тихо сказала мама і зітхнула.

Я усміхнулася, адже відчула гордість. Іноді могла довго не спати, навіть дотягнути до дев'ятої.

На кілька секунд запала тиша, а потім ніжки стільця заскреготіли по підлозі, коли хтось устав із-за столу.

— Добре, Джейсоне, — напружений мамин голос порушив мовчанку. Хто був цей хлопець, якого вони називали Джейсоном? Може, він із сім'ї, яка кілька днів тому поселилася через дорогу за пару будинків від нас? Як це Ділан не познайомив мене зі своїм новим другом?

— Ти завжди бажаний гість у цьому домі. Пам'ятай про це, добре?

— Дякую, місіс Тейлор. Я ціную вашу щедрість.

— Чому б тобі не піти освіжитися, поки я готую вечерю? Потім ми зателефонуємо твоєму татові й повідомимо, що ти в безпеці.

— Та не тре...

— Скажімо, це для мого власного спокою.

— Ходімо, Джейсоне, — пробурмотів мій брат. — Я покажу тобі нову відеогру, яку мені тато купив.

О, щодо цього... Я завжди вважала, що досить грубо з його боку привласнювати всі іграшки. Він ніколи не давав мені гратися з ними.

Я розвернулася на п'ятах і вже збиралася побігти назад до своєї кімнати, щоб роздивитися нового хлопця крізь маленьку щілину у дверях, коли мама сказала:

— Ділане, можеш залишитися і допомогти мені накрити на стіл? Потім приєднаєшся до Джейсона нагорі.

— Звісно, мамо, — охоче відповів брат. — Ванна — другі двері ліворуч, Джейсоне. Моя кімната поруч. Я скоро буду.

— Я можу чимось допомогти, місіс Тейлор? Мені тільки в радість.

— О, дуже мило з твого боку, Джейсоне. Сьогодні побудь нашим гостем, а іншим разом уже допоможеш мені, добре? І називай мене Емілі відтепер.

— Добре, місіс Тей... ем.. Емілі. Дуже дякую, що дозволили мені залишитися на ніч. Тоді я буду у твоїй кімнаті, Ділане.

Його кроки вже лунали на сходах.

Я стояла нерухомо й терпляче чекала, поки він дійде до мене. Оскільки Ділана не було поруч, я могла привітатися і побажати щось приємне новенькому без уїдливих коментарів брата.

Ох уже цей Ділан... Те, що він був на чотири роки старший, не робило його головним.

Цікаво, а цей загадковий хлопець — блондин? Може, в нього темні очі й густе волосся, і взагалі він весь такий чарівний, точнісінько як старший брат Кари Ной, якому виповнилося вісімнадцять лише кілька тижнів тому. Мама вважала, що він трохи застарий для мене, але вона також сказала якимось, що дівчина завжди має мріяти про велике. Хоч я й безмежно її люблю, треба визнати, вона не завжди мала рацію.

У будь-якому разі, оскільки цей Джейсон, здавалося, був другом Ділана, навряд чи він стане тим, про кого я мріятиму.

Раптом щось у животі затріпотіло. Я насупилася і розгладила сукню. Друг Ділана чи ні, він буде гостем у нашому домі, і треба бути привітною, оскільки мені його голос здався дещо напруженим.

Томмі, один із моїх найкращих друзів зі школи, вважав, що одного дня ми одружимося, але я ніколи не казала йому «так». Навіть коли гралися в побачення, зовсім не хвилювалась.

Спочатку помітила кросівки Джейсона. Досі пам'ятаю: білі і дуже чисті як для хлопця його віку. Подумала, що, може, він не насміхатиметься з мене, як інші друзі Ділана.

Надягнувши свою найкращу усмішку, я повільно підняла голову, щоб зустрітися з ним очима. Його кроки сповільнились, коли побачив мене біля стіни. Я добре роздивилася його, і моя усмішка повільно зникла, коли відкрився рот.

Джейсон? Джейсон... як там?

Метелики? Ті крихітні тріпотіння в моєму животі — це метелики? Ті, про які розповідала мені мама? Щось дуже схоже на це. Тисячі. Це ті самі, які відчувала моя мама, коли зустріла тата?

Як там його прізвище?

Я хотіла — ні, чекайте, мені потрібно було, щоб його прізвище стало моїм.

Не наступного дня, не через десять чи двадцять років. Мені потрібно було, щоб це сталося того ж дня — саме в той момент, якщо бути точною. Якусь мить він дивився здивовано, коли побачив мене, але швидко оговтався. Дуже мило усміхнувся, і на щоці проступила ямочка.

— У тебе ямочка, — видихнула я, повністю загубившись у тій крихітній западинці. Це було майже магічно. Я закрила рот і відчула, як палають щоки. Мені вдалося вичавити кривувату усмішку у відповідь.

— Привіт, маленька. Ти, мабуть, сестричка Ділана. Я Джейсон.

— Привіт, — несміливо привіталася я і помахала рукою. Його усмішка стала ще ширшою, і я знову відчула, як спалахнуло обличчя. Заправила неслухняне пасмо за вухо і всміхнулася ширше.

О Боже.

Він був такий милий.

Прочистила горло і простягнула руку, точно так, як робив мій тато, коли зустрічав когось нового:

— Я Олів. Друзі називають мене Лів або Олі, бо думають, що в мене дивне ім'я.

Підвівши брову, він подивився на мою руку, потім в очі і міцно потиснув її.

— Он як? — запитав він, і я енергійно кивнула, ховаючи руку за спину.

— Думаю, маєш чудове ім'я, маленька Олів. Таке точно не забудеш. У тебе дуже гарні зелені очі, я б сказав, що це ім'я тобі пасує.

Гарні?

Гарні?!

Я більше не митиму ту руку. Моя усмішка стала ширшою, і, здається, це був перший момент, коли я закохалася в загадкового хлопця з чарівною ямочкою, який мав провести ніч прямо навпроти моєї кімнати.

— Ти наш новий сусід? - запитала я. Благаю, хай так. Маю побачити його ще раз.

— Так, ми переїхали минулого тижня.

Я кивнула. Це була гарна новина — більше часу, щоб бути разом.

— Оскільки тобі подобається моє ім'я, може, одружишся зі мною? — запитала я.

Його обличчя почервоніло, і він кілька разів відкрив і закрив рот. Нарешті засміявся і сказав:

— Що?

Я знизала плечима.

— Тато не хоче, щоб я виходила заміж принаймні ще тридцять років, але не думаю, що нам варто так довго чекати. То, може, одружимося раніше?

Він почухав голову, і навіть це було мило.

— Думаю, ми занадто молоді для одруження, маленька.

Розчарована, я опустила погляд на свої ноги.

— Тато теж так каже. Я завжди думала, що вийду заміж за Ноя, нашого сусіда, але тато категорично проти. Навіть мама думає, що він занадто старий для мене. Та гадаю, що можу почекати, поки ти подорослішаєш.

Я кивнула сама собі.

— Переконайся, що ти теж чекаєш на мене. Гаразд, я піду вниз допомогти мамі з вечерею. Ділан завжди все псує. Знаєш, — почала я, зчепивши руки за спиною, коли мій погляд упав на його взуття, — я сьогодні допомагала їй пекти яблучний пиріг і готувати ванільний крем. Тож простежу, щоб ти отримав першим і найбільший шматок. Тобі сподобається.

Я знала, що для хлопців їжа важлива, бо тато завжди цінував добре приготовані домашні страви. Моє маленьке сердечко вперше закохалося, і я сподівалася, що Джейсон теж закохається в мене після того, як скуштує пиріг.

Він засміявся і торкнувся пальцем мого підборіддя. Здивована дотиком, я підняла голову і розширила очі. Коли побачила його усміхнене обличчя, мені довелося прикусити губу, щоб не поводитись як дурепа і не видати свої почуття.

— Дякую, маленька. Впевнений, що він смачний, якщо ти доклала до нього руку. Тоді я краще відпущу тебе. З нетерпінням чекатиму на зустріч за вечерею.

Проходячи повз мене, він смикнув мене за пасмо волосся, а усмішка так і не зійшла з його уст, коли він попрямував до ванної. Я перебирала руками, щоб не помахати на прощання і не зітхнути, як моя подруга Аманда робила щоразу, коли бачила Ділана. Всередині все тріпотіло. Він торкнувся мого волосся. Торкнувся мого підборіддя і подивився в очі. Джейсон. Наш новий сусід з однією ямочкою. Торкнувся мене.

Ах...

Майже впевнена, що він теж закохався в мене. Ну а чому б іще він усміхався, дивився мені в очі і торкався мене?

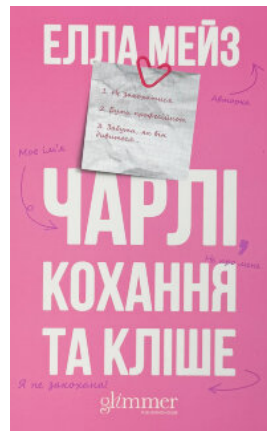
Правильно?

Правильно?!

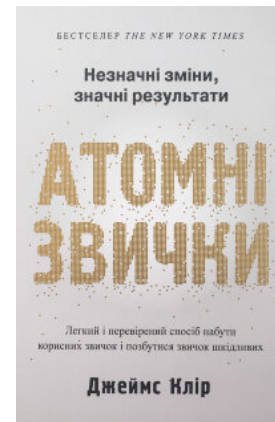
Рекомендована література

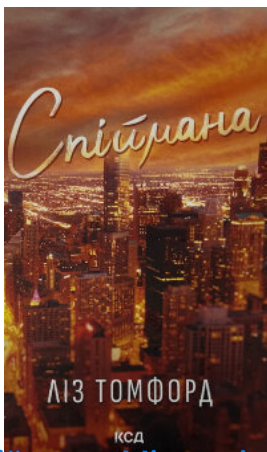
Ненавидіти Адама
Коннора

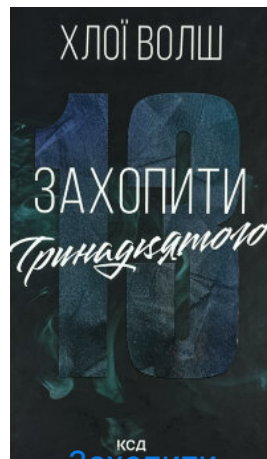
Чарлі, кохання та кліше

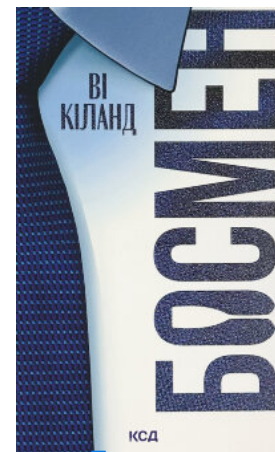
Атомні звички. Легкий і
перевірений спосіб
набути корисних
звичок і позбутися
звичок шкідливих

Спіймана. Місто вітрів.
Книга 3

Захопити
Тринадцятого

Босмен

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ